

T ü s k é k

Papot tanít a mester vecsernyét csinálni

Szívből sajnálom előkelőink asszonykát, hogy a farsangi dínomdánomok szezonjában csupán olyan regnumot prezentálhatnak a széles nagyvilág színe előtt, amely jószerivel a fejlődő országok státusával rendelkezik. Meg kell hagyni, beleadnak apait-anyait, de azért mégis... – nincs még igazi bukéja a fényűzésnek. Koppanhat a táncparketten „nyújorki” aligtopánka, libbenhet vagyont érő külhoni ruhaköltemény, valami titokzatos erő a villózó fények ellenére eltompítja a dárídó ragyogását. Talán a kapzsiság és önzés tobzódik a csillogó bálteremben, kuporgató fősvények szegényszagát zúdítva a drága parfümök közé. Micsoda eleganciával lehetne mulatozni egy „impozánsabb” birodalom kiválasztottjaként! Ámde kis állam, kis gazdaság, kis falat. „Ahhoz” képest. „Ehhez” képest azért tetemes. Csak nehogy a torkán akadjon valakinek!

Merthogy szent meggyőződéssel állítják a historikusok, hogy a történelem márpedig ismétli önmagát. Lehet benne valami igazság, hiszen rohangásos napjaink történései mint ha egyre-másra régmúlt korokat idéznének. A kérdés csupán az, mekkora tempóval képes a társadalom az időben visszafelé haladni? A sebesség meg, ugye, a huszonegyedik század kezdetén ritkán okoz gondot. Álmatlan éjszakákon azon elmélkedem, a közeljövő vajon melyik, lemondásokkal teli érárt tartogatja számunkra?

Nem is kell túlságosan belelendülni az időutazásba. Egy szempillantás alatt a múlt század első harmadában találhatjuk magunkat. Áruval tömött üzlet és áremelés akad bőséggel, de munkalehetőség tisztességes fizetéssel alig. Ráadásul olyan dalol a pórnak nadrag-

szj-húzogatósról, akire úriszabó rittyenti az extra öltönyt. Extra minőség, extra méret, extra munkával, extra pénzért. Egy ilyen ruci árából az egyszerű földi halandó vígan átnyomorogná a hónapot. Még nyalókára is maradna!

Volt az már úgy, hogy papot tanított a mester vecsernyét csinálni. Cigányútra is tévedt az imádság, keserű levét nyeljük mostanáig. Azt azért nem egészen értem, hogy ha már egyszer így megszívtuk, mért nem kötnek a papok útilaput a mesterek talpára?!

Bizony mondom nektek, testvéreim az Úrban, elérkeztünk a *kelések* idejéhez. Míg mi gyanútlanul örvendeztünk a szebb jövőnek, hátunk mögött összekacsintottak a szemfülesek, és megkezdődött a *cinkelés*. Fel sem ocsúdhattunk az örömmármorból, már vígan pörgött a pakli, forgott a lap. Kezdetben még észre se vettük, hogy mindig ott a nyerő, ahol extrább az öltöny, csak később furcsálottuk, túl sokszor van egy hónapban fizetés előtti sokadika. Az évig érő bizakodás jószerivel térdig ha nyújtózik, felvirradt hát a *kiértékelés* napja. Íme, összeül a beavatottak társulata. Aggódó tekintetnek, tudálékos homlokráncolásnak híjjál nincsen. Aztán kisüti, hogy „*minden nagyon szép, minden nagyon jó, és mindennel meg van elégedve*”, csupán egy fránya igekötő okozza a galibát. Lám-lám, így születik az *átértékelés*. Innen kaphat zöld utat a szemérmetlen *linkelés*, aminek végkifejlete – a történelemkönyvek szerint – igen gyakran *felkelés*. Vagy az ágyból, vagy a sárból.

Nos, míg a helyzet rendeződik, tegyünk úgy, véreim, mint ha mi is élnénk!

B. Szabó Márta

Pillanatképek – szavakban

Január hónapunk az idén valóban Janus-arcú volt. Jó háromnegyed részében – néhány hidegleléses napot kivéve – a tavasz illúzióját ébresztgette bennünk. A kertekben és a füves területeken néhány virágfajta is nekibátorodott a zsendülésnek, de itt-ott a fák rügyei is duzzadozni kezdtek. Január 21-én, amikor Besztercebánya és Körmöcbánya környékén derékig ért az éjszaka frissen hullott hó, a Lévai járásban villámokat lobbantottak magukból a terhes eső- és hódarafelhők. Komorabb arcát az utolsó negyedben mutatta. Szigorodtak az éjszakai fagyok, friss hólepelbe öltözött a táj. Mindenesetre eddig hálásak lehetünk a télnek – egyáltalán nem lépett túl a határidőn. Reméljük, hogy a következő hónapokban is megőrzi józanságát.

*

Párbeszéd az ablaküvegen át. Ilyen címet is adhatnék a cinkesereggel folytatott játéknak. Az ablakpárkányon dióbél és tökmag várja a rászoruló szárnyas vendégeket. Ők körül táncolják, csipegetik a természetes eledelt. Olykor rám kopognak, bevillan a tekintetük. Állandó vendégekké idomultak. Hiszem, hogy nyáron és tavasszal is hangjukkal, röpködésükkel és fiókáik csicseregésével színezik házunk táját.

*

Kisvárosi/meg községi?/ tragikum: széthúzás az egészségügyben, a vállalkozásokban, az oktatás terén, nemzetiségi és felekezeti berkekben, önjelölt személyiségek között, politikai pártok és platformok szintjén stb. Úgy látszik, következetesen működik a megideologizált öngazolás /csopartos is/, öntömjénezés mechanizmusa. Egyes filozofikus beállítottságú emberek szerint ilyen helyzetben csak az általános sorscsapás, netán a fegyvelmező ostorcsapás segít.

*

A szlovák tévéadókban többször, így január 24-én is a

híradókban elhangzott olyan vélemény, hogy Bush és Putyin pozsonyi találkozója láthatóbbá teszi Szlovákiát. Mert – állítólag – a világ sok országában azt sem tudják az emberek, a világ mely sarkában található ez az állam. Mindenesetre az ilyen propagáció nem olcsó mulatság. Az elképzelések szerint 205 millióba kerül kis országunk adófizetőinek a látogatással kapcsolatos biztonsági intézkedések finanszírozása. Véleményem szerint másképp is felléphetnének a történelem színpadára.

*

Ugyane nap szlovák tévéhíradóiban Rusko gazdasági miniszter érdekesen vetette fel a Magas-Tátra aktuális problémáinak megoldását. Nem szeretné, ha az országnak ez a szépséges szelete /most nem szépségdíjas! / vidámparkká vagy pedig valamiféle ösdzsungellé válna. Valami olyanná kellene alakítani, ami a kettő között van. Csak azért, hogy mind a gazdaság-, mind a környezetvédelem hívei is jóllakjanak. Nem lesz könnyű kielégíteni mind a két tábor.

*

Nyitra város képviselő-testülete – az Új Szó jan. 25-i cikke szerint – 600 ezer koronát hagyott jóvá öreg házak vásárlására. A pénz csak akkor költhető el, ha nem a városban, hanem a környező falvakban veszik meg az ilyen „minőségű” ingatlant. Úgy látszik, ilyen tapintatosan próbálják kitessékelni a városból a kellemetlenkedő lakosokat. Csak az a kérdés, hogy a „szegény” nyitrai önkormányzat „humánus” igyekezete milyen visszhangot vált ki a környező falvakban.

*

Füzérem záróláncszeme is legyen kitessékelésjellegű, -szándékú. Mikor tessékelik ki az illetékesek a volt mezőgazdasági szövetkezet területéről az ott éktelenkedő hulladékhalmazt? Hagyjanak már jóvá valamilyen határozatot!

/ás/